

SMOLENICKÝ POSOL

1/2017

FARSKÝ ČASOPIS, XVII. ročník, 16.4.2017 na Veľkonočnú nedeľu

OSLOBODENÍ V PÁNOVI PETER ŠIMKO

Prečo máme niekedy pocit, že keď rozprávame, ako keby sme hádzali hrach na stenu? Chceme niekomu dobre, ale nereaguje. Aj tak si urobí, ako chce. Potom rodičia majú ťažké srdce na deti, deti na rodičov, farníci niekoho nemusia, aj keď tvrdia, že sú veriaci a podobne.

Zodpovedná starostlivosť

Pavol v liste Korint'anom napísal: Neviete, že trochu kvasu prekvasí celé cesto (1 Kor 5, 6) a Ježiš hovorí: Dajte si pozor a chráňte sa kvasu farizejov, teda pokrytectva a kvasu Herodesa, teda ľahostajnosti či konzumizmu (Mk 8, 15). Kvas sa zapracúva do cesta a postupne sa dostáva všade a spôsobuje, že celý chlebič nakysne. Dobro aj zlo má tendenciu rozširovať sa (symbol kvasu). Ak je v rodine či vo farnosti napätie, je to znak, že niekto tam vpustil hriech.

Rodičia, predstavitelia obce, štátu, cirkvi a vôbec akýkoľvek predstavený má úlohu pastiera. Pastier ovce nielen kŕmi, ale aj ochraňuje. Ale človek, ak sa bojí konfrontácie, iba ich kŕmi, teda neochraňuje. Aj jedno aj druhé je dôležité. Ak nebudeme ovce kŕmiť, budú hladné, ale ak ich nebudeme ochraňovať, tak ich ničो zožerie, alebo sa požerú sami.

Pastier chráni

Áká je naša spoločnosť, farnosť, aké sú naše rodiny? Rozumieme si, máme na seba čas? Stres, naháňanie, peniaze, zákazky, písanie správ, mobily... sa stali našim každodenným chlebom. Čo sa týka vzťahov, možno máme

čas, aby sme boli najedení, oblečení, upravení. A máme ešte trochu energiu na niečo viac?

Máme úlohu nielen kŕmiť – dať slušné živobytie, ale aj ochraňovať. Ochraňovať ale znamená konfrontáciu.

Neduh

Nachádzaš sa niekedy v situáciách, že ťa ľudia o niečo žiadajú, a ty vieš, že by si mal povedať nie, no pre zachovanie pokoja povieš radšej áno? Možno, že dáš vyhýbavú odpoveď, aby si nikoho neurazil. Tak či tak je to pokryectvo. Navonok aby vyzeralo všetko dobre, ale prečo v rodinách a vôbec vo vzťahoch sa ľudia neznášajú, závidia si, upodozrievajú sa, nedokážu si sadnúť k sebe ani v kostole, ani na svadbe, ani na kare, ani sa nepozdravia? Ak budeme takých ľudí iba trpieť, zamoria nám celú rodinu, farnosť či obec.

Nebáť sa konfrontácií

Adam mal raj nielen obrábať, ale aj strážiť. Nesplnil svoju úlohu, preto namiesto raja prišla pohroma. Prečo je toľko rozdelenia? Lebo tí, ktorí majú od Boha autoritu, neochraňujú, lebo sa boja opozície a chcú mať pokoj od problémov.

Ak viem, čo je zlo a ignorujem ho, časom zničí mňa, aj moju rodinu či priateľstvo. Potraty, homosexuálne správanie, predmanželský sex, ohováranie...

Čuším, či prítakávam (robia to „všetci“), alebo prejavím svoj postoj kresťana, ktorý nám Pán ukázal cez Zjavenie?

Birmovanci na Zárubách, 1.4.2017. Foto Ivana Štibráná

Ísť na koreň problému

Prežívame Veľkú noc. Ježiš bol konfrontovaný s duchom strachu, falošným bozkom zrady, nepochopením, odmietnutím. Skúsil na sebe fyzickú i psychickú manipuláciu. Skazení farizeji sa ho snažili zdiskreditovať, alebo nachytať v reči. Ako to zvládol? Ducha strachu nemožno poraziť prostredníctvom psychológie či pozitívneho myslenia. Neodíde len preto, že ho ignorujeme. Našom zbraňou proti strachu je „Božia výzbroj“, meč Ducha, ktorým je Božie slovo. (Ef 6, 10-17).

Keď riešime iba následky strachu, nezabavíme sa ho. Môžem zo stromu pozberať všetko ovocie a môže sa mi zdať, že je neplodný, no neskôr ovocie znova príde. Ak udriem na korene strachu, iba vtedy zlomím strach. A to sa udeje vtedy, keď budem žiť podľa Božieho Ducha, lebo sme dostali Ducha adoptívneho synovstva. (Rim 8,14-17).

Boh je moja spása

Moja dôvera spočíva v tom, čo povedal Boh, nie v tom, čo vidím a prežívam. Skutočná viera je jednoduchá,

len my sme si to skomplikovali, hlavne, keď sa zvykneme trápiť nad tým, čo nemôžeme zmeniť a tak sa otvárame strachu.

Sv. Pavol v liste Timotejovi píše: Ved' Boh nám nedal Ducha bojzlivosti, ale Ducha sily, lásky a rozvahy (2 Tim 1, 7). Ak patríš Bohu, viem, že neexistuje nik mocnejší ako On, a preto môžem vyhlásiť bez strachu: Nebojím sa nikoho (Ž 27,1). Strach môžu mať iba tí, ktorí sa spoliehajú na svoju silu. Preto nebojím sa žiadnych okolností, ani mojich minulých zlyhaní, ani diabla, ani ľudí, pretože Boh sa ich nebojí a ja patríš Pánovi.

Pane Ježišu, v tvojom mene ako tvoj brat (sestra) a Boží syn (Božia dcéra) zriekam sa ducha strachu, lámam moc slov zastrašovania a manipulácie vyslovené mnou alebo niekým iným. Strábam zo svojho života putá strachu z ľudí. Vyznávam, že ty si môj jediný Pán a Spasiteľ. Tebe sa poddávam a vy nečistí duchovia, staviam sa vám na odpor. Vo svojom živote vám nedávam žiadne miesto, preto odíďte v mene Pána, Ježiša Krista. Amen.

EDITORIÁL

Rok sa nám rozbehol a ani sme sa nenazdali, je tu Veľká noc.

Ako v rodine a domácnosti, tak aj vo farnosti, je potrebné priebežne riešiť množstvo praktických problémov. Platí faktúry, opraviť strechu na kostole, zmieriť sa, ak sme sa nepohodli, a spestriť si čas aj spoločnými aktivitami.

Rozbehnutá príprava na birmovku s vyše päťdesiatimi birmovancami, je povzbudením a omladením našich radov.

Nemusíme so všetkým súhlasiť a sú veci, o ktorých je možné aj polemizovať, ako napríklad rozdávanie cukríkov pri udeľovaní požehnanja deťom.

Vedeli ste, že Bielu sobotu poznáme len na Slovensku? Ako je to s Veľkou a Svätou sobotou... tak aj o tom sa tentokrát dočítate.

redakčná rada

VYKÚPENIE

JÚLIA RAKOVSKÁ

Samota kríža nekonečne hmlistá,
kvapky krvi, čo nikto neráta.

Tak ako nepasuje dozaista
na starý odev nová záplata.

Preto Boh z lásky človekom sa stáva,
by vdýchol život do prázdnoty čias.

Kiež zaznie v duši spásonosná správa,
že nenechá ju smrti napospas.

Túžobne prosby na nebesia klopú,
márnosťou vznášajú sa navôkol,

kým čisté srdce nevyklíči z hrobu,
drahšie jak zlato, vzácnejšie než soľ.

Farská katechéza 19.3.2017 na tému „Keď veríme iným bohom...“
Foto Ivana Štibrana

EKONOMICKÉ PLÁNY FARNOSTI

PETER ŠIMKO

Kostol v Smoleniciach:

Exteriér kostola, hlavne jeho prestrešenie vyžaduje v záujme bezpečnosti a zabezpečenia hydroizolačnej funkcie opravu existujúcej krytiny a okapových žľabov a zvodov. Na túto skutočnosť nás upozornili obyvatelia Smoleníc, lebo počas veterného počasia bolo vidieť, ako krytina strechy sa pohybuje a na niektorých miestach bola odtrhnutá. Po analýze skutočnosti sme zistili, že na niektorých miestach je zničený krov a klinec zo strešnej krytiny nedržali a hrozilo, že pri väčšom vetre krytina strechy kostola cez podfúknutie urobí „banánový efekt“, čo by nielen poškodilo kostol, ale mohlo ohroziť zdravie a život ľudí nachádzajúcich sa v okolí. Po zafixovaní akútnych problémov sme sa rozhodli, že najbližšou prioritou bude oprava strechy a veže kostola.

Práce budú pozostávať z očistenia strešnej krytiny nesúdržnej farby, korózie a vtáčích exkrementov, tlakovou vodou a ručne, z očistenia a vysprávkvy žľabov a zvodov, výmeny ukotvenia strešnej krytiny a z aplikácie základnej epoxidovej dvojzložkovej farby a vrchnej polyuretánovej dvojzložkovej

farby pomocou horolezeckej techniky. Strešná krytina, ktorá je z hliníka je ukotvená železnými klincami, čo je veľký problém, lebo železo s hliníkom reaguje a preto sa krytina odtráha, preto je nutné vymeniť klince za strešné skrutky. V minulosti už bola robená oprava strechy a na niektorých miestach sú vymenené klince za strešné skrutky, ale treba ich vymeniť za hliníkové. Ďalšie práce budú na oprave havarijnej časti krovu, ktoré si vyžadujú sanáciu jestvujúceho stavu, jeho biotického poškodenia a následne jeho statické zabezpečenie.

Kostol v Neštichu:

Treba vyriešiť vlhkosť v kostole tým, že sa urobí odvodnenie kostola, aby voda zo strechy stekala mimo kostola podobne ako je to urobené na Smolenickom kostole. Plánujeme takisto urobiť prístrešok pred vchod do kostola a neskôr opraviť vchodové dvere, ktoré sú vplyvom dažďa v horšom stave.

Smolenické pastoračné centrum:

Pre zníženie nákladov na plyn v budúcnosti plánujeme vymeniť plynový kotol a zásobník na ohrev vody, ktorého životnosť sa blíži ku koncu.

RODINA ŽIJE Z LÁSKY

MARLANNA HUDCOVIČOVÁ

V tejto dobe, keď cítime, že rodinné hodnoty sú v kríze, nám Pán posielal múdrych ľudí, ktorí sa snažia pomáhať tieto hodnoty chrániť, znovu budovať a rozvíjať. Jednou z nich je aj známa nemecká psychologička českého pôvodu Jiřiny Prekopová. Niekoľko myšlienok z jej knihy Vám teraz ponúkam. Sú také aktuálne!

Nepokojné, hyperaktívne deti sú obrazom súčasného životného štýlu, ktorého následkom je stres a náhlenie. Nepokoj u detí má ešte veľa iných príčin, súvisiace s duchom našej doby. Jednou z týchto príčin je slepá ctižiadost' našej spoločnosti zameranej na perfektné výkony. Tento aspekt sa prenáša aj do rodinného života - deti často nemajú možnosť vyžiť sa svojim vlastným detským spôsobom a pokojne sa spoznávať. Už v dočerskom veku od nich očakávajú, aby bezchybne pili, neprerušene spali a komunikovali. Skôr ako si zvyknú na materinský jazyk, musia sa učiť po anglicky bez ohľadu na to, či je to v útlom veku vhodné. Či chcú, či nechcú, obliekajú ich do značkových šiat a ženú ich z baletu na hodiny hry na klavíri, z jogy pre deti na hodiny cudzieho jazyka. Ak sa niečo z toho repertoáru vynechá, alebo niečo zlyhá, lebo dieťa nevládze či nechce, matku to znepokojí a nakaží svojim nepokojom aj dieťa. Čím je dieťa nepokojnejšie, tým nepokojnejšia je aj tak či tak napätá a nervózna matka.

Láska je v núdzi, a to nás nabáda, aby sme konalí. Chceme objaviť lásku ako najvyššiu hodnotu v našom živote a umožniť jej, aby sa uplatnila. Oslepení blabobytom a presvedčením, že všetko sa dá kúpiť a všetko sa dá uskutočniť, sme sa od nej dočasne vzdialili, no môžeme ju znova včleniť do nášho života. Je najvyšším zákonom srdca a jeho dodržiavaním budeme bohato odmenení.

JUBILUJÚCI OTEC MILOSLAV

PETER JANIGA

Na sklonku minulého roka sa náš bývalý duchovný otec Miloslav Mrva dožil 80 rokov svojho požehnaného života. Boli sme veľmi poctení a potešení, že vonkajšiu oslavu tohto svojho jubilea slávil aj spolu s nami v kruhu našej smolenickej farskej rodiny slávnostnou sv. omšou, a to i za účasti otca arcibiskupa Oroscha, nášho pána dekana, viacerých svojich spolubratov kňazov i farníkov zo susednej obce Horné Orešany. Celá eucharistická slávnosť sa niesla najmä v duchu vďačnosti všetkých prítomných Pánu Bohu za dar života a dar kňazstva, z ktorého 17 rokov venoval službe pre našu farnosť. Bola to služba v časoch komunistickej totality, ktorá mala za cieľ likvidovať cirkev mocensky i v časoch demokracie, ktorá priniesla cirkvi slobodu, ale nastolila i iné, predtým nepoznané témy. Náš jubilant obstál v každej dobe. Dokázal plodne pôsobiť v podmienkach komunistického dozoru, kedy nebolo dovolené takmer nič i v podmienkach slobody, kedy je naopak dovolené až príliš veľa. V každej dobe a v každej situácii vedel zaujať správny postoj, jasne oddeľujúci dobro od zla. Svedčili o tom i kroky bývalej štátnej moci, ktorá bola veľmi znepokojovaná jeho aktivitami a výsledkami, a preto ho považovala za nepriateľskú osobu a dodnes to môžu dosvedčovať i

Jubilant so starostom obce Antonom Chvalom. Foto Andrej Lančarič

mnohí z nás, ktorí sme sa zverili jeho radám a jeho príkladu. Ovocím jeho služby pre nás sú v našej obci mnohé šťastné manželstvá a rodiny, zdravo usmernené deti a mládež. A veríme, že i zachránené duše kajúcnikov. Pán Boh počas jeho pôsobenia medzi nami vzbudil i niekoľko duchovných povolaní, pre ktoré bol isto i jeho život veľkým príkladom. Bol a je kňazom i človekom, ktorý dokáže veľmi plodne komunikovať s kýmkoľvek o čomkoľvek a predkladať riešenia pre akékoľvek, hoci i zložité životné situácie. Svojim životom si získal rešpekt i úctu takmer všetkých, a to veriacich i neveriacich. Dôkazom je i jednomyseľné hlasovanie poslancov obecného zastupiteľstva prítomných na zasadnutí 15.12.2016, ktorí mu ako prvému občanovi schválili udelenie čestného občianstva našej obce Smolenice. Príkladný kňazský život otca Miloslava ocenil i Sv. Otec František, ktorý mu z príležitosti jeho životného jubilea zaslal svoje pápežské požehnanie a na návrh otca arcibiskupa Jána Oroscha ho menoval za pápežského kaplána a udelil mu titul „Capellanus Sanctitatis Suae“ (kaplán Jeho Svätosti). Záverom si dovoľujem v mene nás všetkých ešte raz zaželať nášmu jubilantovi Mons. Miloslavovi Mrvovi hojne Božie požehnanie a pevné zdravie s prosbou, aby aj naďalej zahŕňal našu obec do svojich modlitieb.

Slávnostná sv. omša sa konala za účasti diecézneho biskupa, Mons. Jána Oroscha a viacerých kňazov. Foto Andrej Lančarič

KTO JE TO PÁPEŽSKÝ KAPLÁN /PETER ŠVEC/

Dňa 7. januára 2017 pápež František vymenoval vdp. Miloslava Mrvu, honorárneho dekana a bývalého správcu farnosti Smolenice za kaplána jeho Svätosti, čím mu prináleží titul monsignor (skrat. Mons. alebo Msgr.). Menovací dekrét mu odovzdal 22. februára 2017 trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch (Porov. Act. cat. I (2017) 11). Viacerí z vás sa pýtali, čo tento titul vlastne znamená.

Tento titul pochádza z francúzskeho Monseigneur, čo v preklade znamená „môj pane“ a je to oslovenie prináležiace francúzskemu kráľovi, neskôr aj mladšiemu bratovi panovníka. Ku koncu monarchie tak boli oslovovaní tiež princovia a aj vysoká aristokracia. V súčasnosti sa používa aj ako oslovenie nositeľov rytierskych titulov a ministrov.

Od r. 1968 sa v katolíckej cirkvi tento titul udeľuje automaticky (ex offio) biskupom, generálnym vikárom a úradníkom Rímskej kúrie (apoštolským protonotárom). Ako čestný titul sa udeľuje kňazom mimo Rímskej kúrie a delíme ho do troch skupín.

Prvou a najväčšou z nich sú monsignori – kapláni jeho svätosti. Okrem nich existujú ešte monsignori – preláti jeho Svätosti (najznámejšími sú u nás Mons. Univ. prof. Tomáš Halík a Mons. Aleš Opatrný, Mons. Marián Gavenda) a monsignori apoštolskí protonotári (najznámejší u nás Mons. Andrej Hlinka, Mons. Oto Mádr).

Väčšina slovenských monsignorov však v súčasnosti patrí do skupiny „kaplán Jeho Svätosti“. Tomu je prispôbený aj odev monsignorov, ktorý tvorí čierna reverenda s fialovými gombíkmi

a fialovým lemovaním reverendy, s fialovým cingulom (pásom okolo bedier), ako ho nosia biskupi. V r. 2013 pápež František urobil reformu používania titulu monsignor. Tituly pre Rímsku kúriu zostali v platnosti, ale pre čestné používanie tohto titulu nastali zmeny. Titul monsignor sa udeľuje kňazom ale až od 65. roku života a len prvý stupeň: monsignor - kaplán jeho Svätosti, ostatné dva zanikajú. P o reforme pápeža Františka je to tak jediný titul udeľovaný mimo Rímsku kúriu. Toto nariadenie nemá retroaktívne účinky.

Titul monsignor udeľuje pápež na návrh diecézneho biskupa. Zvyčajne takto biskupi odmeňujú kňazov, ktorí majú významné zásluhy na budovaní diecézy.

BIRMOVKA... ZAČALA SA PRÍPRAVA

Ako bolo ohlásené pri koncoročnom hodnotení stavu farnosti, začali sme s prípravou na birmovku.

Príprava na birmovku sa týka žiakov ôsmeho a deviateho ročníka základnej školy, prvého a druhého ročníka strednej školy a kohokoľvek staršieho, kto nebol pobirmovaný.

Prvé stretnutie bolo vo februári. Záujem pripravovať sa na túto sviatosť prejavilo 56 birmovancov.

Príprava bude prebiehať v dvoch častiach. Prvá od februára do júna 2017 a druhá od septembra 2017 do jari 2018, kedy je predpokladaný termín birmovky.

Prvá časť prípravy prebieha spoločne. Stretnutia sú raz mesačne. Okrem informácií, si vypočujú birmovanci aj prednášky, ktoré súvisia

so splnením úloh na daný mesiac. Birmovanec prejaví svoj záujem o túto sviatosť splnením určených podmienok.

Je to:

- * Deväť prvých piatkov
- * Pravidelná účasť na sv. omšiach v nedeľu a vo sviatok
- * Ovládať základné modlitby a pravdy viery
- * Každý mesiac dostane zadanú úlohu, ktorú má vypracovať. Vo februári to bol rodokmeň, v marci poster o svojich priateľoch, v apríli pracovný list Cesta mojej viery.
- * Okrem toho sú tu doplnkové úlohy ako napríklad účasť na adorácii, spoločnej turistike, krížovej ceste, či poklona pri Božom hrobe.
- * Od birmovanca sa očakáva aktívna účasť na živote

Krížová cesta s birmovancami. Foto Ivana Štíbraná

farnosti. Je to možnosť zapojiť sa do liturgie čítaním alebo spevom, upratovaním kostola, účasťou na stretnku, napísaním príspevku do farských novín alebo na web a podobne.

O činnostiach, do ktorých sa birmovanec zapojí, si vedie záznam. Slúži mu na

to zakladač, do ktorého si zapisuje a vkladá materiály. Má slúžiť predovšetkým birmovancovi ako obraz stavu jeho prípravy. Vypracovania úloh sa kontrolujú priebežne. Všetky informácie sú aj na webovej stránke www.smolenice.fara.sk.

AKO TO VIDÍM JA...Z POHEADU BIRMOVANCA

SABÍNA SMOLKOVÁ

Tento rok prišla náhla správa v kostole: BIRMOVKA. Nikto netušil: Kedy? Kde? Ako? K Bohu ma od malička viedli rodičia aj starí rodičia. Od útleho detstva som chodila do kostola, učila sa základne modlitby a poznávala postupne Boha. To všetko prispelo k tomu, aby som sa rozhodla prijať sviatosť birmovania. Je to ďalší krok, ako sa priblížiť k Bohu a stať sa dospelým kresťanom. Nikto ma k tomu nenútil, sama som sa rozhodla, že chcem Boha viac spoznávať a rozvíjať svoj vzťah s ním.

K rozhodnutiu prijať sviatosť birmovania ma priviedli hlavne moji rodičia, ale zavážilo aj to, že je to pre mňa už akási súčasť života. Chcem sa totiž stať dospelým kresťanom a taktiež byť vzorom mladším. Nechcem, aby sviatosť birmovania ukončila môj vzťah s Bohom, práve naopak. Chcem, aby sa rozvinul, aby som ho viac spoznala a dôverovala mu.

Pomôcť v duchovnom živote by mne aj ostatným dospievajúcim mala i samotná príprava na birmovku. V mesiaci apríl sme boli aj na túre (Molpír-Záruby-Havranica). Bolo to síce namáhavšie, ale všetci sme prišli unavení, ale zdraví a s úsmevom na tvári. Stretnutia bývajú každý druhý piatok v mesiaci v kostole. Povzbudia nás na ťažké chvíle v živote, ktorých určite nebude málo.

Budeme vedieť, že vždy niekto pri nás stojí, svoj život položil za nás a milujeme nás ako vlastné deti. A ním je Ježiš. On pri nás stojí aj vtedy, keď nás každý opustí, vtedy, keď je nám ťažko. Ak sa k nemu obrátíme, on vypočuje všetky naše modlitby a prosby.

Niektorí mladí po sviatosti birmovania Boha opúšťajú, stoja pred kostolom, podľahnú alkoholu, cigaretám a do-

Birmovanci sa stretávajú raz mesačne spoločne na prednáške.

Foto Ivana Štíbraná

konca aj drogám. Majú svoju partiu, svoje záujmy, ktoré uprednostňujú pred Bohom, pred tým, ktorý im dal život. Častokrát prídu na to až v dospelosti, aký je vlastne Boh v ich živote dôležitý.

Dúfam, že moji kamaráti, ktorí pristúpia k sviatosti birmovania týmto lákadlám nepodľahnú, ale ostanú verní Ježišovi, ktorý ich miluje. Modlíme sa za nich a prosíme Boha, aby títo ľudia našli svoj zmysel života. Prosíme aj za ich rodičov, nech vedú svoje deti usmerniť správnym smerom - k Bohu.

Hoci viem, že mnohí moji kamaráti po sviatosti birmovania kostol už tak často nenavštvia, aj tak na Boha nezabudnú. Budú sa k nemu utiekať, keď budú mať problémy. Modlíme sa za nich, lebo nikdy nevieme, kde sa ocitneme my.

AKO TO VIDÍM JA...

Z POHĽADU BIRMOVANCA

MARTINA ŠTIBRANÁ

Začal sa mesiac február a zrazu sa našou triedou ozývalo jediné slovo – birmovka. Niektorí hneď vedeli, že je to pre nich príležitosť mať lepší vzťah s Bohom a niektorí, že tam pôjdu, lebo musia.

Úprimne som nečakala, že príprava bude taká náročná. Každý mesiac spĺňať úlohy, dodržiavať prvé piatky, chodiť na adorácie a veľa ďalších vecí. Veľká časová obeta, ktorá ale určite bude stáť za to. Začnem ale od začiatku.

Vo februári sme dostali za úlohu spraviť rodokmeň. Spočiatku som to vnímala ako úplnú hlúposť. Načo budem robiť nejaký nepotrebný rodokmeň, ktorý je mi aj tak na nič?

Ale potom mi svitlo. Rodina je základ a nikdy som si úplne neuviedomila, že som súčasťou tak veľkej rodiny, ktorá ma podporuje. Hoci na úlohu sme mali celý mesiac, niektorí sa rozhodli urobiť ju na poslednú chvíľu.

Mesiac ubehol rýchlo a prišlo druhé stretnutie v marci. Pán farár navrhol túru. Moja reakcia bola zasa negatívna. Ale prekvapivo ma túra nakoniec potešila.

Naozaj sa teším, že som na dobrej ceste k Bohu. Čím som staršia, tým si viac uvedomujem, že tu nie som len ja, ale aj ostatní, že Boh pre nás robí naozaj veľa. Trpel za naše hriechy.

Neľutujem žiadny čas strávený s Bohom, či už v kostole, alebo doma pri posteli. A už teraz tuším, že príprava na birmovku mi otvorí oči a zmení pohľad na život.

DUCHOVNÝ TESTAMENT

TERÉZIA DRDULOVA

Nedávno zomrela moja kamarátka, s ktorou sme sa za seba navzájom modlili.

Spoznala som ju počas môjho ostatného štúdia. Odovzdala mi mnohé vedomosti, postoje a mohla som spoznať niektoré jej čnosti i nejakú tú slabosť. Naučila ma veľa. Bola veľmi vzdelaná a vo vzdelávaní neustále pokračovala, aby mala stále čo odovzdať svojim študentom. Veci, ktoré sme si povedali v posledných dvoch týždňoch jej života, sa nedajú zabudnúť. Počas jej krátkej choroby mi Pán doprial sprevádzať ju na jej krížovej ceste. Od začiatku choroby boli

SV. OMŠA A SPOMIENKA NA ŠTEFANA JASTRABÍKA
IVANA ŠTIBRANÁ

Je dosť tých, čo si ešte pamätajú svojho učiteľa Štefana Jastrabíka. V tomto roku by sa bol dožil 100 rokov. Bol významnou osobnosťou Smoleníc. Nebol síce rodákom, ale prežil v Smoleniciach podstatnú časť svojho života ako učiteľ. Jeho záujmy ho predurčili, aby sa zapísal do histórie. Jeho známa monografia Smolenice je dodnes žiadaná. Okrem toho napísal o našom regióne množstvo príspevkov a štúdií. Okrem vedecko-výskumnej práce sa venoval aj záchrane pamiatok. Aj najznámejší Smoleničan Štefan Banič sa dočkal uznania a pocty vďaka Štefanovi Jastrabíkovi, pretože našiel jeho patentnú listinu a následne zabezpečil postavenie pomníka.

25. marca 2017 bola zaňho odslúžená sv. omša, pietna spomienka na cintoríne pri hrobe, kde je pochovaný aj so svojou manželkou a bola mu odhalená pamätná tabuľa na budove starej fary, ktorá v súčasnosti slúži ako múzeum. Múzeum bolo jedným z veľkých Jastrabíkových projektov, ktorý sa mu už počas života nepodarilo zrealizovať.

Archívne dokumenty, ktoré sprístupnila rodina Jastrabíková, obsahujú aj materiály, ktoré súvisia s farským životom a dejinami farnosti.

Upozorňujú nás napríklad na osobnosť miestneho farára Jána Nováka, ktorý bol u nás farárom v rokoch 1897-1934. Jastrabík sa v roku 1968 pokúsil o podanie žiadosti na odhalenie pamätnej tabule. Píše o ňom ako o otvorenom Slovákov, milovníkovi ľudovej piesne, ktorý podchytil miestnu mládež. Politické uvoľnenie v roku 1968 však trvalo krátko a inštalácia tabule plánovaná na rok 1971 z príležitosti 100. výročia narodenia Jána Nováka sa nekonala.

Štefan Jastrabík bol aj organizmom v rokoch 1938-1948. Vzácné je, že si vy-

Svätá omša za Štefana Jastrabíka. Syn Pavel s manželkou. Foto Andrej Lančarič

choval aj nástupcu, dlhoročného organistu Michala Indrichoviča.

Sv. omšu za Štefana Jastrabíka slúžil vdp. Peter Šimko. Hovoril o angažovanosti pre druhých, význame vzťahov, priateľstva, ochoty urobiť niečo nezištné. Príhovor bol povzbudivý pre dobrovoľníkov z rôznych oblastí verejného života. Spomienky sa zúčatnili starosta obce Anton Chrvála, zástupcovia občianskeho združenia Naše Smolenice, ktorý iniciovali toto podujatie, členovia miestneho hasičského zboru, ktorého bol Štefan Jastrabík čestným členom. Účasť bola hojná a po odhalení pamätnej tabule mali prítomní farníci a obyvatelia obce Smolenice možnosť zúčastniť sa na prehliadke obnovených expozícií múzea a neformálneho stretnutia na fare, ktoré zorganizovala rodina Jastrabíková.

prognózy niektorých lekárov jednoznačne zlé, iní hovorili o možných alternatívach. Jarka túžila žiť tak naplno ako dovtedy a každý deň prežívala s Pánom. Usporiadala svoje záležitosti tak, aby akceptovala rozhodnutie Pána života a smrti. Stále verila, že bude žiť a oslavovať Pána, mať deti... Statočne prekonávala veľa ťažkostí, až začala slabnúť viac a viac. Mnohí sme sa za ňu modlili, prosili za posilu pre ňu.

Stihla som sa s ňou na čas rozlúčiť s vierou, že sa raz stretne, no čas a miesto necháme na Pána. Celý život uctievala pražské Jezuliatko a zomrela ako 33-

ročná tri dni pred Vianocami, aby Jezuliatko zažila, veríme, v nebi naplno. Mnohým, ktorí sme s ňou žili a spolupracovali, veľmi chyba. Stihla počas života vykonať veľa veľkých, hodnotných a dobrých vecí.

Pri zádušnej omši prečítali duchovný testament zosnulej. Hovorila v ňom o radosť, ktorú našla v Pánovi. Zaujalo ma, ako bola pripravená aj na možnosť odchodu. Zanechala jasný signál, že žila šťastie z Pána už tu na zemi. Ježiš nám zanechal jasný duchovný testament. Napadlo mi, ako by znel ten môj duchovný testament? A čo ten Váš?

KRÍŽIK NA ČELO S CUKRÍKOM ČI BEZ CUKRÍKA?!?

EMÍLIA BIHARIOVÁ, IVANA ŠTIBRANÁ

Smolenický posol je občasník, v ktorom by sme chceli predostrieť na diskusiu i rôzne farské témy, môžeme rovno zabrnúť i do tých chúlостivejších. K takým rozhodne patrí i dilema - je správne či vhodné, aby sa pri udeľovaní krížika deťom na čelo zároveň ponúkala aj sladkosť? Je vôbec dieťa schopné rozlíšiť tak povediac úkon označenie krížikom na čelo a prijatie sladkosti a nevnímať ich spoločne?

Myslíme, že všetkým nám je jasné, že v kostole nejeme, nepijeme, ale z každodennej praxe vieme, že deti tieto návyky nemajú. Nemajú problém rozbaľiť cukrík a zjesť ho ešte pred oltárom, niekedy aj za asistencie dospelého. Deťom však nemôžeme nič vyčítať, očividne ich nik nestačil poučiť, či cieľavedome v tomto smere vychovávať.

Či už rozdávanie cukríkov hodnotíme ako motiváciu pre deti či nepochopiteľný „nešvár“, oslovili sme s touto problematikou farníkov, zainteresovaných rodičov a priamych aktérov - deti. Rodičom i deťom sme položili nasledovné otázky:

Pre rodiča:

Aké pozitíva alebo negatíva vnímate s udeľovaním krížika pre deti?

Aký je tvoj názor na rozdávanie cukríkov pri udeľovaní krížika?

Pre dieťa:

Chodíš rád do kostola?

Aj na krížik rád chodíš?

Išiel by si, aj keby si nedostal cukrík?

Podarilo sa nám získať prostredníctvom rodičov odpovede od 13 detí. Kladné odpovede zaznievali na všetky otázky s jemným zaváhaním. Pri poslednej otázke sa v dvoch prípadoch dieťa vyjadriло, že sladkosť jednoducho očakáva. Zaujímavé bolo konštatovanie jedného chlapca, ktorému sa páči gesto pána dekana, „že sa s nimi osobne pozdraví.“

Pri hodnotení odpovedí rodičov (15) v prípade prvej otázky sa všetci oslovení vyjadrovali kladne. Poznačenie krížikom na čelo dieťaťa „je užasný dar. Aj Ježišovi prinášali deti a on ich požehnával.“

V prípade udeľovania krížikov a sladkostí sa odpovede rôznili a boli vyvážené, i keď väčšina z opýtaných (9) bola proti rozdávaniu cukríkov. Uvádžeme niektoré výpovede:

„Nepáči sa mi zdôvodnenie, že dieťa bude chodiť na krížik radšej, ak tam dostane sladkosť. Nie je totiž zriedkavé vidieť uplakané dieťa cestou z krížika, lebo sa mu neušiel cukrík. Jest' sladkosti pred obedom nemá moje dieťa povolené. Ako mu mám vysvetliť, že cukrík teraz jest' môže a inokedy mu to zakažujem?“

„Cukríky sú takým milým spretrením pre deti, mne to nevadí.“

„Rozdávanie cukríkov považujem za spríjemnenie zážitku počas udeľovania krížikov.“

„Rozdávanie cukríkov by som zrušila, nielen preto, že dcéra nemá rada cukríky, ale deti predtým tiež chodili na krížik a nečakali žiadnu sladkosť.“

„Som za cukríky. Viem, že veľa ľudí tvrdí, že je to nevhodné, ale myslím si, že u malých detí ťažko čakať, že pôjdu na krížik len tak.“

„Bola som najprv jemne zaskočená, že teraz si deti naučme na cukríky. Keď pôjde do kostola v inej farnosti, bude sklamaná, že tam nedávajú cukríky a vysvetľuj prečo. Keby bola otázka, kde sa treba definitívne rozhodnúť, tak sa prikloním k nie.“

„Nevnímam to zle. Deti to motivuje ísť do kostola a pre krížik, ale nemyslím si, že chodia do kostola len kvôli cukríku. V konečnom dôsledku aj tak rozhodne rodič, ako môže dieťa s cukríkom naložiť.“

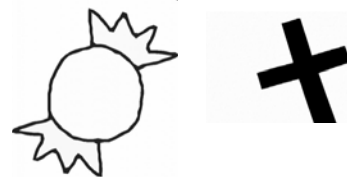
„Myslím si, že pri rozdávaní cukríkov pri krížiku vytvárame u detí nesprávny návyk, riešením by bolo rozdávanie cukríkov pri odchode z kostola, ako to bolo už nejakú dobu zavedené.“

Rady by sme poukázali i na výchovný aspekt. Keď sme sa pýtali starších detí v jednej treťiackej triede, či by chodili na krížik, aj keby nedostali cukrík, zhodli sa jednoznačne, že áno. Zdá sa, že vonkajšie motívy (cukríky) u detí nie sú také významné, ako si my dospelí myslíme. Je na mieste otázka, či dieťaťu jeho prirodzený zmysel pre veci „neviditeľné“ (požehnanie) budeme zatienovať tým, čo je viditeľné (drobnou pozornosťou - cukríkom). Neobstojí ani argument, že je to odmena za dobré správanie, či za to, že dieťa vydržalo v kostole. Ne-

vychovávame predsa pre výkon. Vychovávame pre vzťah. Nemali by sme teda dieťaťu vstěpovať, že v kostole odvedlo dobrý výkon, za ktorý je odmenené. Dieťa sa má učiť vzťahu a ten je hodnotný sám o sebe. Je to náročné a niekedy môžeme mať tendenciu aj my dospelí, považovať účasť na sv. omši za výkon, splnenú povinnosť. Ale tak to predsa nie je. Dieťa „nasáva“ to, čo vníma a cíti. Vníma prežívanie sv. omše a dospelí mu v tom môžu pomôcť a podporiť ho tým, ako sv. omšu prežívajú oni sami. Malé deti na krížik privádzajú rodičia. Už to samé o sebe je silné symbolické gesto, kedy rodič, ktorému Boh zveril dieťa, ho privádza na požehnanie. Krížik udeľuje dieťaťu kňaz, ktorý má na to zvláštnu moc vyplývajúcu z posvätnéj vysviacky. Požehnanie je samé o sebe dôležitý moment medzi Bohom a človekom. Je to jedna z tajomných vecí, na ktorú by sme potrebovali všetci byť citlivejší.

Možno viacerí poznáme príbeh obrátenia svätého Ignáca z Loyoly, ktorý bol pôvodne vojacom. Zranenie ho pripútalo na lôžko, na dlhú a náročnú rekonvalescenciu, počas ktorej môžeme sledovať obrátenie u tohto zakladateľa jezuitov. Nekonečne ležanie si krátil čítaním kníh. Bol zvyknutý čítať knihy s rytierskou tematikou, avšak iné ako životopisy svätých neboli práve k dispozícii. Tak ich začal čítať a neskôr svätých nazývať „rytiermi Boha“. Čo tým vlastne chceme povedať? Sv. Ignác sám konštatoval, že pri čítaní životopisov svätých mu zostávala vnútorná radosť, ktorá trvá dlhšie ako potešenie z rytierskych románov. Dlhšie trvajúca radosť...ako všetci po takej túžime! Taká radosť z cukríka pominie v dvoch minútach. Ale zážitok z nevšedného stretnutia s Neviditeľným, podporený milým slovom a záujmom kňaza a nás dospelých, rozmnožuje radosť.

Ak sa nám podarila rozviriť diskusia u vás doma, tešíme sa! Takže krížik na čelo - s cukríkom, či bez cukríka? ...

SVÄTÁ A VEĽKÁ SOBOTA

PETER SVEC

V apoštolskom vyznaní viery sa modliame možno nenápadné, ale zato zaujímavé slová o našom Pánovi: „zostúpil k zosnulým...“, alebo v starom preklade: „zostúpil do pekiel“. V každom prípade, v latinskom texte kréda nachádzame formuláciu „descendit ad inferos“ – zostúpil do pekiel, ktorú tento nový preklad zmierňuje. A práve tento článok viery (=dogma) je pre nás celkom osobitne aktuálny práve na Svätú a veľkú sobotu, nazývanú (nesprávne) na Slovensku aj biela sobota.

Pre väčšinu veriacich je to deň mlčania, ticha pri hrobe zosnulého Pána. Podľa kardinála Hansa Ursa von Balthasara je Veľká sobota akoby „srdce“ celého veľkonočného trojdňa a mlčanie Božieho Syna v nej je hlasným slovom Otca, ktorým človeku rozpráva o svojej láske k nemu, je „Božou rečou“ (J. RATZINGER, Einführung in das Christentum), dokonca „hlasitým výkrikom“ (H. U. VON BALTHASAR, Kresťanský meditovať).

Ak sa pýtame na to, v akom stave Ježiš zostúpil do šeolu, môžeme odpovedať, že to bola Ježišova ľudská duša spojená s jeho božstvom, ktorá zostúpila do podsvetia (KKC 637). Ježiš je medzi zosnulými, aby tu, v podsvetí (hebr. v šeole) nastolil spásu. V Starom zákone „zomrieť“ znamená byť v šeole. Niet inej možnosti. Šeol patrí ku smrti. To je vyjadrené aj tým, že Starý zákon pozná len jedno slovo na označenie smrti a pekla: šeol (Porov. J. RATZINGER, Einführung ...).

V tento deň sa Syn solidarizuje v podsvetí s mŕtvymi a je priamo konfrontovaný s hriechom sveta. Prirodzený a logický základ pre takúto solidaritu podľa svedectiev sv. Ignáca Antiochijského, sv. Polykarpa, sv. Ireneja a predovšetkým Tertuliana (De anima) je fakt, že Kristus musel zakúsiť všetky podoby ľudskej existencie, vrátane pobytu v

šeole. Tu je Ježiš mŕtvym s mŕtvymi, tu sa stretáva On svätý s hriechom sveta. „Hriechy, ktoré Pán stretáva v pekle, sú hriechy bez hriešnikov“. (ADRIENNE VON SPEYR: Über das Geheimnis des Karsamstags).

Pán vstupuje do podsvetia v absolútnej poslušnosti Otcovi, „pretože Syn musí Otca hľadať tam, kde nemôže byť, v tom, čo je Bohom zavrnuté“. (ADRIENNE VON SPEYR: Über das Geheimnis).

Syn musí v pekle, „aby videl tmu Otca, vidieť stelesnenie všetkých ľudských odvrátení, to znamená každé možné zneužitie Otcovskej lásky, ktoré Otec pripúšťa – konečne v dôvere v najkrajnejšiu lásku Syna“. (ADRIENNE VON SPEYR: Über das Geheimnis). Tak je „Veľká sobota takmer viac deň Otca ako deň smrti a pekla. Je najpriamejšou cestou k Otcovi“. (ADRIENNE VON SPEYR: Über das Geheimnis).

Až Pán nastolil do stagnácie šeolu „cestu“, „prístup“, „priechod“, teda možnosť opustiť toto miesto. (Porov. H. U. VON BALTHASAR, Umriss der Eschatologie). Tento deň je aj Duch prítomný pasívne: ako ten, ktorý je oddelený od Krista (Porov. T. ŠPIDLÍK, My v Trojici) a ktorý aj vzťah Otec – Syn „udržiava...spôsobom oddelenia“. (H. U. VON BALTHASAR, Pneuma und Institution). „Peklo je totálne „nepneumatické“ miesto“. (H. U. VON BALTHASAR, Pneuma ...).

„Tak by sa dala ... Veľká sobota nazvať aj dňom, v ktorom bol Len-Ježiš, a to ako mŕtvym, nie teda «Kristus» (Pomazaný, Obdarený Duchom)“. (W. MAAS, Abgestiegen zur Hölle). Duch sa tu však prejavuje ako Láska, pretože ženie až do krajnosti lásky (Porov. H. U. VON BALTHASAR, Rozjímavá modlitba), ženie Syna „do protibožského, do vnútra „hriechu“. (H. U. VON BALTHASAR, Christologie und kirchlicher Gehorsam).

V tejto solidarite s mŕtvymi Ježiš

trpí. Jeho zostúpenie „do pekiel“ je skutočné pasivitou mŕtveho. Preto ho Otec musí napokon zbaviť „múk smrti“ (Sk 2, 24), ktoré sú mukami šeolu, nie ukrižovania (šeol = smrť)! Nie je to teda len radostné ohlasovanie evanjelia „duchom vo väzení“ (1 Pt 3, 18n), ale aj solidarita s nimi v smrti a v tom, čo znamená byť naozaj mŕtvym (nielen telesne, ale aj duchovne). Až sem zostupuje Pán, aby zachránil stratenú ovečku (Porov. J. RATZINGER, Stretnutie kardinála Jozefa Ratzingera so seminaristami zo Seminára „Giovanni Paolo II“ dňa 18. 6. 2004 v Ríme, Súkromný archív autora).

Kardinál Ratzinger poukazuje na dve tradície: jedna zdôrazňuje aktívny aspekt zostúpenia k zosnulým, druhá pasívno-soteriologický, ktoré si však nijako neprotirečia. Tu „Slovo o kríži zaznieva s mŕtvym Ježišom až do pekiel“. (H. SCHLIER, Das Ostergeheimnis)

Tu v smrti mŕtvym Pán nastoľuje spásu: „Spoločenstvo Krista v smrti s mŕtvymi znamená prekonanie pre spásu nepriateľských síl a oslobodenie zajatých v nej, pokiaľ oni sú takého oslobodenia schopní a nie sú zavrnutí“. (A. GRILLMEIER, Höllenabstieg Christi).

Momentom vzkriesenia sa šeol mení na nebo, očistec a peklo. Kardinál Lehmann hovorí o očisti: „Áno, až v Novom zákone môže existovať v tejto dôraznosti oslobodzujúce a očisťujúce Áno Boha hriešnikovi, ktorý sa pre neho najprv váhavo rozhodoval“. (K. LEHMANN, Co zůstává z očistce?).

„Kristus svojim vzkriesením opúšťa podsvetie: túto neschopnosť ľudí prísť k Bohu. On ... vzal so sebou „peklo“ ako výraz svojej moci rozhodovať ako sudca o večnej spásy či zatratení ľudí“. (VON BALTHASAR, Mysterium paschale).

STATISTIKY A OZNAMY

PETER ŠIMKO

Krsty:

Natalia Kvapilová, 5.2.2017

Klára Ješková, 19.2.2017

Terézia Kardošová,
2.4.2017**Sobáše:**

neboli

Pohreby:Alžbeta Gregušová,
2.1.2017

Vladimír Petrovič, 3.1.2017

Ing. Michal Galgoci,
14.1.2017

Peter Kolenák, 27.1.2017

Mária Sládková, 1.2.2017

Jozef Novák, 3.2.2017

Agneša Sládková, 8.2.2017

Pavel Samek, 3.3.2017

Ján Adamčík, 25.3.2017

Margita Kučerová, 3.4.2017

NAŠE PREDSAVZATIA

DAŠA LANČARIČOVÁ

Na začiatku roka si ľudia dávajú často rôzne predsavzatia a záväzky. Všetky naše predsavzatia by však mali byť konkrétne. Do abstraktného predsavzatia sa najľahšie zahniezdia výhovorky, výnimky, ospravedlnenia, ktoré sa veľmi ľahko porušia. Pri konkrétnom predsavzati človeka poteší aj malý krôčik, ktorý sa mu podaril a rýchlo postrehne aj to, že zlyhal. Predsavzatie by malo byť adresné, teda malo by sa týkať toho, čo nám robí ozajstný problém. Kto cíti aj to, že ho zvädza napríklad nadmerné fajčenie, časté pozeranie televízie, nebudeme si robiť predsavzatie ohľadom konzumácie sladkostí, ak mu nerobia problém. Príliš náročné a všeobecné predsavzatia vedú k znechuteniu z nás samých, len čo sa nám ich párkrát nepodarí dodržať. Takisto príliš ustarostený výber pôstnych jedál môže byť viac na škodu ako na osoh, ak sa myšlienky točia neustále okolo jedla a človeka samého. Predsavzatia by mali byť reálne, teda dosiahnuteľné. Právý pôst má dvíhať hore k Bohu a rodiť sa z úprimnej túžby zbaviť sa všetkého, čo spútava našu dušu i telo. Ako hovorí Angelo Roncalli: „Nie veľké a výnimočné veci, ale výnimočná dokonalosť v obyčajných a malých veciach.“

Pôst je čas, v ktorom sa máme pripravovať na príchod Ženicha, prichystať si rúcho, vytvoriť mu v nás miesto. Sú to konkrétne skutky a praktiky, ktorými robíme v sebe pre Boha viac miesta tým, že sa oslobodzujeme od toho, čo nás spútava. Je to cesta oslobodenia, na ktorej nám Boh ponúka svoju milosť a samého seba. My máme ponúknuť trochu svojej námahy, času a sebazaprenia. Pôst uzdravuje choroby, má vplyv na fyzické zdravie a na našu psychiku. Ján Klimak hovorí: „Pôst stavia hrádze prúdu reči, utišuje nepokoj, chráni poslušnosť, upokojuje spánok, uzdravuje telo, utišuje dušu.“

Na začiatku pôstneho obdobia by sa každý z nás mal na chvíľu v tichu zamyslieť, čo ho najviac odvádza od Boha, v čom najčastejšie zlyháva, aké sú naše slabosti. Pôst je čas, v ktorom sa chceme oslobodzovať od prekážok na ceste k Bohu. Kedy Boh čaká, aby sme prejavili našu slobodnú vôľu. Aby sme zbúrali neprekonateľné múry pýchy, nadutosti, sebalásky, aby sme dokázali podať odpúšťajúcu ruku, zahnali jedovaté slová ohovárania a klamstiev. Pripravme cestu Pánovi vo svojich srdciach a kráčajme s ním na jeho ténistej ceste na Golgotu s láskou. Teraz je rad na nás!

Naša redaktorka, učiteľka náboženstva, aktívna farnička a spriaznená duša Ivana Štibraná, oslavuje v apríli okrúhle jubileum, 40 rokov. Želáme veľa Božieho požehnanie na každom kroku, vytrvalosť v práci, kopu skvelých nápadov a úsmev na tvári!

Redakcia Smolenického posla

PRÍPRAVA NA MANŽELSTVO

MÁRIA HODULÍKOVÁ

V poslednom čase sa akosi hovorí o manželskej príprave. Zaspomínala som si na svoje časy, keď som sa chcela vydávať. Pán farár stanovil čas, kedy máme prísť. Išli sme s malou dušičkou, lebo sme nemali potuchy, čo nás bude skúšať. Opýtal sa nás, či sa vieme modliť Otče náš. Samozrejme, že sme ovládali túto základnú modlitbu. Na naše veľké prekvapenie nič viac nechcel. Dohodli sme termín, svedkov a bolo po príprave! Určite sme neboli jediní, ktorí takúto formu prípravy absolvovali.

Za socializmu však nebol problém s uzavretím sobáša. A tu prichádza na rad otázka: koľkí sme sa rozviedli? V porovnaní s dnešnou dobou bolo podstatne omnoho menej rozvodov. Na um mi prichádza myšlienka: kde je problém? O čom je vlastne manželstvo? Je to spolužitie dvoch ľudí, ktorí sa milujú, ktorí si navzájom dôverujú, poznajú sa, ale i napriek tomu sú rozvody!

Ak niečo zlyhalo, tak je to nami ľuďmi. Každý z nás pochádza z nejakej rodiny. V prípade dvoch mladých ľudí ide o vytvorenie nového spoločenstva, kde každý jednotlivec prináša svoje návyky a spôsoby správania sa. A tu sa vlastne začína s pretváraním na novú osobnosť.

Každý jedinec, či muž alebo žena, musí byť tolerantný, pokorný, chápaný, musí prijať toho druhého aj s jeho chybami. Treba si samozrejme uvedomiť, že každý zlyháva a robí chyby. Je potrebné sa naučiť ospravedlniť sa, odpustiť si a dokázať tolerovať toho druhého. V prípade tvrdohlavosti si uvedomiť, že je potrebné zmeniť aj seba. Do rodiny prídu deti a tie sú svedkami nekonečných hádok, tichých domácností či kriku.

Manželia a rodičia by mali mať na pamäti, že rodinu už tvoria aj ich deti. A pre ich budúcnosť je veľmi dôležité, čo si z rodiny, teda od matky a otca, vezmú za príklad.

Panna Mária a svätý Jozef, zachráňte naše rodiny!

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.